Μαρτυρία Δ. Τοσίτσα.

(Ἐκ Μετσόβου, δικηγόρου, χριστιανοῦ, ἐτῶν 51).

Ὁ Δ. Τοσίτσας ὁμολογεῖ καὶ αὐτὸς ὅτι προκειμένου περὶ τόσῳ μεγάλης δίκης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγείρει ὁ ἀδελφός του Στέργιος, ὁ Ψευδοτοσίτσας, ὁ μακαρίτης Γ. Περρωτὴς τῷ *προσέφερε τὴν φιλίαν του*, ἀφοῦ δὲ παρῆλθε ἀρκετὸς καιρὸς, ἤγειρεν ἀξιώσεις, προκειμένου περὶ δίκης ἐχούσης ἀντικείμενον μεγάλην περιουσίαν, ὁ δὲ ἀδελφός του δὲν ἔκρινε συμφέρον νὰ ἀποκτήσῃ ἐχθρὸν τὸν Γ. Περρωτὴν καὶ διὰ τοῦτο, μετὰ πολλὰς ἀπαιτήσεις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἔγγραφα *ἐμφαίνοντα δῆθεν δάνειον* ὑπὸ ὅρον τῆς ἐπιτυχίας τῆς δίκης ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀλεξ. Κουμουνδούρου, ἅπερ ἔγγραφα ἰδίᾳ χειρὶ γεγραμμένα ἀπὸ τὸν μακαρίτην Στέργιον, ἀποβιώσαντα τὸ 1874, τὰ ἔχει ἀκόμα ὁ μάρτυς, ὅστις βεβαιοῖ καὶ τὸ ἄλλο ἔγγραφον ὅπερ κατέθεσεν ὁ Παλαμήδης, τὴν ἄλλην ἐκείνην βρωμοδουλειά, ὅτι ἕνας θεῖος τῶν ἀδελφῶν Τοσίτσα Καραμῖχος χρεωστοῦσε εἰς τὸν Περρωτὴ, ὅστις οὔτε καμμίαν ἐπιχείρησιν εἶχε κάμει ποτὲ ἐν Ἑλλάδι, καὶ πένης ἀπέθανεν, ὥστε κἀνεὶς λόγος δὲν ὑπῆρχεν νὰ ἀναγνωρίσῃ ὁ Στέργιος Τοσίτσας χρέος τοῦ θείου του, τοῦ ὁποίου μάλιστα δὲν ἦτο καὶ κληρονόμος, πρὸς τὸν Περρωτήν. Ὁ μάρτυς ἐφοβεῖτο ὅτι διὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐκείνου ἐγγράφου ὁ Περρωτὴς θὰ ἐγίνετο συνιδιοκτήτης του κατὰ τὸ 1[6, ἐπομένως θὰ ἐλάμβανεν 800,000 δρ. Ἡ βοῦκα δὲν ἦτο μικρή. Ἠναγκάσθη ἐπομένως νὰ συντάξῃ αὐτὸς ἄλλο συμβόλαιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπηλλάγη μὲν τῆς ὀχληρᾶς συνιδιοκτησίας τοῦ Περρωτοῦ, ἔμεινε δὲ—καὶ μένει κατὰ τὸν μάρτυρα—ἐπίδικον μεταξὺ αὐτοῦ, τοῦ Α. Κουμουνδούρου καὶ τῆς Μαριγῶς Χατζίσκου τὸ χωρίον Ἀδάμαι.

Κατόπιν (τὸ 1879) ἐπῆλθεν ὁ συμβιβασμὸς τοῦ μάρτυρος μὲ τοὺς πραγματικοὺς κληρονόμους τῆς Ἑλένης Τοσίτσα, ἀλλὰ κατὰ τὸν συμβιβασμὸν δὲν μποροῦσε νὰ ἐκχωρήσῃ ὁ μάρτυς κἀνὲν κτῆμα, πρὶν ἢ λάβῃ ὁριστικῶς πέρας ἡ δίκη, ἐπομένως οὔτε τὸ χωρίον Ἀδάμαις, διὰ τὸ ὁποῖον ἔτρωγε τὰ σίδερα ὁ Περρωτής.

Τί γίνεται λοιπόν; Μεσολαβεῖ ἡ προσωποκράτησις τοῦ Δημητρίου Τοσίτσα ὑπὸ τῆς Κυρίας Ἀραβαντινοῦ, ὁ Περρωτὴς βλέπων αὐτὸν εἰς τὴν ἀνάγκην, τοῦ παρουσιάζει ἔγγραφα ἐπὶ ἐγγράφων, παραχωρητήρια τῶν Ἀδαμῶν, ὡς ὁ Μεφιστοφελῆς εἰς τὸν Φάουστ, παραχωρητήρια τῆς ψυχῆς του, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς ἠρνεῖτο νὰ ὑπογράψῃ, εἶτα ὅμως ὑπέγραψε, διότι ὁ Κουμουδοῦρος καὶ ὁ Περρωτὴς, ὁ μὲν ἐκδώσας, ὁ δὲ ὀπισθογράψας συναλλαγματικὴν, τὸν εὐκόλυναν μὲ ἐξήμισυ χιλιάδας δραχμὰς καὶ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακήν.

Διὰ τοῦ ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον ὑπέγραψεν ὁ μάρτυς, ἐνοικίαζε τὸ κτῆμα Ἀδάμαις πρὸς τὸν τότε ὑπαστυνόμον Γκίγκιζαν, κουμπάρον τοῦ Περρωτοῦ. Ὅλα δηλαδὴ κουμπαριαῖς, συγγενολόγι καὶ ἐξουσία!

Ἐδῶ ἀνοίγει κεφάλαιον μυθιστορήματος *περὶ τοῦ πῶς διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς ἐνοικιαστηρίου καὶ δι' ἑξήμισυ χιλ. δραχ. γίνεταί τις ἰδιοκτήτης κτήματος* **300,000** *δραχμῶν.* Διότι τῇ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ κατὰ τὸ 1879 εἰς ἓν Συμβολαιογραφεῖον Πειραιῶς, ὅπου ἦτο ὑπαστυνόμος ὁ Γκίγκιζας, ὑπεγράφετο ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἐνοικιαστήριον τοῦ κτήματος Ἀδαμῶν εἰς τὸν Γκίγκιζαν καὶ δωρητήριον τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐκ μέρους τοῦ Γ. Περρωτοῦ πρὸς τὸν Α. Κουμουνδοῦρον καὶ τὴν Μαριγὼ Χαδζίσκου.

Ἐννοεῖτε μόνοι σας πῶς ἡ ἐνοικίασις ἔγινε κατόπιν ἰδιοκτησία, διότι ὁ Γκίγκιζας δὲν ἐπλήρωσε ἐνοίκιον εἰς τὸν μάρτυρα, ἐναχθεὶς δὲ εἰς δίκην ἔφερε μάρτυρας τοὺς Α. Κουμουνδοῦρον καὶ Μαριγὼ Χαδζίσκου, οἵτινες εἶπαν τί ἐνοίκιον ζητεῖ ὁ Δημήτριος Τοσίτσας, ἀφοῦ τὸ κτῆμα ἦτο δικό τους. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐγίνοντο τῇ βοηθείᾳ καὶ ἀντιλήψει τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, τὰ ὁποῖα ἀπονέ-

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ.

1862

(Ἴδε ἀριθ. 294).

Ζήτω ὁ Γαριβάλδης.

— Τί τρέχει; ἐρωτῶ τὸν ἀδελφὸν τῆς Ἑλένης ἅμα τῇ συναντήσει μας, ἄρχισε ἡ διαδήλωσις;

— Ναὶ . . . . Καλὰ καὶ σ' εὑρῆκα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος ἐν βίᾳ. Καϋμένε, θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς πολὺ, θὰ τὸ θεωρῶ χάριν, πάρε τὴν Ἑλένην καὶ πέταξέ την μιὰ στιγμὴ ἕως τὸ σπίτι. Ἐγὼ, εἶνε ἀνάγκη νὰ πάω στὴ διαδήλωσι. Ἄειντε, καϋμένε.

— Ἔτσι αἴ; Καὶ ἐγὼ ποῦ ὑπέφερα τὸν διάολό μου ὡς ποῦ νὰ φθάσω ἕως ἐδῶ δὲν θὰ πάω;

— Πήγαινε σὺ, καὶ προφθάνεις νὰ γυρίσῃς.

— Μπὰ, μπά! Αὐτὸ μόνον δὲν γίνεται. Πήγαινέ την σύ.

— Μὰ κάμε μου τὴν χάριν.

— Μὴ χάνεις τὰ λόγια σου τόρα.

— Θὰ μ' ἀφήσετε μόνη μέσα στὸ δρόμο τέτοια ὥρα; ἐρωτᾷ ἄπελπις ἡ Ἑλένη καὶ μετὰ κλαυθμηρᾶς σχεδὸν φωνῆς.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν παρὰ τὴν *Ὡραίαν Ἑλλάδα* ζωηρόταται ζητωκραυγαί.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι αὐτῶν ὁ Γεώργιος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἑλένης καὶ συμφοιτητής μου τρέπεται τροχάδην εἰς φυγὴν, ἀφεὶς ἐμὲ μόνον μετὰ τῆς Ἑλένης.

— Καὶ τόρα τί κάμομεν; τὴν ἐρωτῶ.

— Νὰ μὲ πᾶς σπίτι. Ποῦ θὰ μ' ἀφήσῃς;

— Μὰ, κυρία Ἑλένη, ἐγὼ ἔκαμα καυγᾶ στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ ἔλθω στὴ διαδήλωσι. Ἰδοὺ, ἔχω καὶ τὸ κερὶ μαζύ μου. Τσακώθηκα μὲ τοὺς χωροφύλακας, μὲ τὴν Ἀφροδίτη καὶ τόρα στὴ μέση τοῦ δρόμου θὰ ἐμποδισθῶ;

— Πᾶμε, καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς . . . . Ἔχω νὰ σοῦ 'πῶ καὶ ἕνα λόγο . . . Ἄκουσέ με . . . Δὲν θὰ χάσῃς.

— Καλὰ, ὅλα αὐτὰ τὰ λέμε ἄλλοτε.

— Ἔλα, καλὲ τόρα.

Καὶ μ' ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος. Σύρουσά με δὲ σχεδὸν μοῦ ἔλεγε:

— Πᾶμε . . Θὰ κάμωμε κ' ἕνα μεγάλο κύκλο, ἔτσι, ἀπὸ 'κεῖ ἀπὸ 'πάνω ποῦ δὲν εἶνε καὶ ἄνθρωποι. Ἄκουσέ με. Ἔλα, ἔλα!

Ἡ γειτόνισσά μου Ἑλένη ἦτο κόρη εἰκοσαετής.

Ἀνάστημα εἶχε μέτριον καὶ σύμμετρον. Σῶμα κάπως εὐτραφὲς καὶ κόμην πλουσίαν καὶ μαύρην.

μουν ἑλληνικὴν δικαιοσύνην εἰς Ἕλληνας διαδίκους.

Εὐτυχῶς ἀκούομεν ὅτι ἡ δίκη εἶναι εἰς τὸ Ἐφετεῖον, διότι ὁ Δημήτριος Τοσίτσας ἐξακολουθεῖ διαμφισβητῶν τὴν ταχυδακτυλουργικὴν ἰδιοκτησίαν τῶν κυρίων τῶν Ἀδαμῶν.

Μαρτυρία Παύλου Καλλιγᾶ.

(Ἐκ Σμύρνης, ἐτῶν 68, ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ χριστιανοῦ.

Καὶ ὁ μάρτυς οὗτος συμφωνεῖ πρός τινα ὑπὸ τοῦ κ. Παλαμήδου κατατεθέντα, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν Λιβόρνῳ μετάβασιν τοῦ Γ. Περρώτη, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε συναντηθῇ ἐπιστρέφων ἐκ Παρισίων εἰς Νεάπολιν ἐπὶ τοῦ ἀτμοκινήτου· ὁ Περρώτης τοῦ εἶπεν ὅτι καὶ αὐτὸς μετέβαινεν εἰς Παρισίους· ἀλλὰ λαβὼν τηλεγράφημα ἐξ Ἀθηνῶν ἀνέκοψε τὸν δρόμον του καὶ ἐπιστρέφει εἰς Ἀθήνας διὰ λόγους πολιτικούς. Ἐβεβαιώθη δ' ἔπειτα παρὰ τῶν ἀληθινῶν κληρονόμων Τοσίτσα οἵτινες εἶχον δικηγόρον τὸν Καλλιγᾶν ὅτι μετέβη εἰς Λιβόρνον καὶ ἐκεῖ μὲ τὸν Ἕλληνα ὑποπρόξενον συνεβουλεύθη νομικόν, ἂν δύναται νὰ λάβῃ συντηρητικὰ μέτρα κατὰ τῆς ἐν Λιβόρνῳ κτηματικῆς περιουσίας τῶν Τοσιτσῶν. Τὸ τερτίπι αὐτὸ ἐτάραξε τόσον τοὺς κληρονόμους τῆς Ἑλένης Τοσίτσα, ὥστε οὔτε Καλλιγᾶ πλέον ἤκουον, οὔτε Ψαρᾶν, οὔτε ὅλην τὴν Πανελλήνιον νομικὴν σοφίαν, ἀλλὰ ἔσπευσαν νὰ συμβιβασθοῦν μὲ τὸν Δημήτριον Τοσίτσαν, παρὰ τὴν γνώμην καὶ τὴν συμβουλὴν τοῦ δικηγόρου κ. Καλλιγᾶ.

Μέσα εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ἦτο καὶ ἕνας Μετσοβίτης, ὄργανον τοῦ Περρώτου, τὸν ὁποῖον ὅμως ἔκαμε ὅτι δὲν ἐγνώριζε, οὐχ ἧττον αὐτὸς καὶ ὁ Καλλιγᾶς περιέπαιζον διὰ τὴν μετσοβίτικη προφορά του.

Καταξεκαρδισμένοι σ' τὰ γέλοια τοὔλεγαν συχνὰ πυκνά:

— Καλαμέρα σας!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΚΡΙΑΚΑ.

Σημειώσεις ἐξ ἀφηγήσεως τῆς ἰδίας.

Β΄.

Αὐτή.

Ἡ Περιστέρα εἶναι κοντὴ, βραχύσωμος, εὐτραφής. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματός της εἰς δυναναλογίαν πρὸς τὸ κάτω. Τὴν μικρὰν αὐτὴν δυσαναλογίαν ἐπαυξάνει ἡ ἐνδυμασία ἣν φέρει, καὶ ὡς τὴν φέρει, ὑψόνουσα τὴν μέσην της πέραν τοῦ φυσικοῦ ὁρίου πρὸς τὰ ἄνω. Ὅταν δὲ περιπατῇ, ἡ μέση γίνεται καταφανεστέρα εἰς τὰς ἀμφιστρόφους κινήσεις εἰς ἃς τὴν ὑποβάλλει τὸ λεβέντικον περπάτημα, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ὑποθέτομεν ὅτι ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ καὶ ἐπιτετηδευμένως μάλιστα, ὅπως δώσῃ εἰς τὸ ὅλον της ἀρρενωποτέραν φυσιογνωμίαν καὶ πιστευθῇ, ὡς ἐπιστεύθη, ἀληθινὸ παλληκάρι. Τὸ λεβέντικο αὐτὸ τῆς ἔδωσε σῶμα εὐθυτενές, παρέχον ὄψιν καθαρᾶς στρατιωτικῆς στάσεως ὑπὸ τὸ πρόσταγμα : *εἰς προσοχήν*! Καὶ ἂν τὸ ἀνάστημά της ἐξετείνετο εἰς ὕψος, τὸ εὐθυτενὲς αὐτὸ θὰ τὴν καθίστα ἀληθῆ λεύκην, εὐλύγιστον, καλλίστροφον, ὡσεὶ σαλευομένην ὑπὸ δυνατοῦ ἀέρος. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι αἱ στροφαὶ αὐταὶ καὶ οἱ ἑλιγμοὶ, οἵτινες ἐκ πάσης ἄλλης γυναικὸς θὰ ἔπλαττον τὴν ἀσχημονεστέραν εἰκό-

Τὸ πρόσωπόν της ἦτο στρογγύλον καὶ παχουλόν.

Ὅταν ἔκαμε τὸ νάζι της ἀποκάτω ἀπὸ τὴν σιαγόνα της ἐσχηματίζετο μικρὴ φουγουνίτσα.

Τὰ μάγουλά της ἦσαν φουσκωτὰ φουσκωτὰ καὶ ὅταν ἐπεριπάτει ἐσείοντο ἐλαφρῶς ὡς ἐκ τῆς λιπαρότητος αὐτῶν.

Τὰ μαῦρά της 'μμάτια ὅταν σὲ ἠτένιζαν εἶχον ἔκφρασίν τινα, ἥτις σ' ἔκαμε νὰ βάλῃς κάτω τὰ δικά σου καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς.

Τὰ μαῦρά της φρύδια καὶ πυκνὰ ἦσαν σχεδὸν περὶ τὸ μέσον κολλητά.

Ἦτο ροδοκόκκινη. Φαιδρὰ πάντοτε καὶ τολμηρὰ εἰς τὰς ἐκφράσεις της.

Εἶχε δύο ἐληαῖς. Μία εἰς τὸ λαιμὸ καὶ ἄλλην εἰς τὸ μάγουλο μὲ μία σγουρὴ τρίχα.

Τὸ στῆθος, ὡς αἱ πλεῖσται σχεδὸν τῶν Ἀθηναΐδων, εἶχε ἀνεπτυγμένον ἐπιχαρίτως ὀγκούμενον ὑπὸ τὸ ἄνευ κορσὲ φόρεμά της.

Μέσην εὐτραφῆ, χεῖρας λεπτὰς μετὰ ὡραίων μακρῶν δακτύλων.

Ἐφόρει κάλτσαις τρυπηταῖς καὶ ἠρέσκετο νὰ θέτῃ τὸν ἕνα της πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὅπως διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὑποδεικνύῃ τὴν εὐθυτενῆ κνήμην της.

Ἐφόρει γόβαις δεδεμένας δι' ὑμάντων ἐξ ἐρυθρᾶς κορδέλας ἐπὶ τοῦ ποδός της βουστροφηδὸν ἀνελισσομένων.

Εἰς τὸ σπίτι ἠρέσκετο ν' ἀφίνῃ ἀνοικτὰ, ὡς ἐξ ἀπροσεξίας δῆθεν, τὰ δύο ἄνω κουμπιὰ τοῦ λευκοῦ σάκκου της, ὅπως μικρὸν φαίνεται τὸ λευκόν της στῆθος.

Μ' ἄλλα λόγια ἦτο παιχνιδιάρα ἢ καλλίτερον ἐργολάβα ἐξ ἐπαγγέλματος.

Τὸ παράθυρον δὲν τὸ ἄφινε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Κατέβαινε καὶ στὴ πόρτα καὶ ἔρριπτε εἰς τοὺς νεκροὺς διαβάτας λαγάκια πειραχτικά.

Ἔπιανε γλυκαῖς κουβέντες μὲ ὅλους τοὺς γείτονας, ἔκαμε δὲ ἐργολαβίαν καὶ μ' αὐτὸν τὸν ὑπηρέτην τοῦ μπακάλη τὸν ὁποῖον ἔλεγεν, ὅτι τὸν ἐκορόϊδευε γιὰ νὰ τῆς φέρνῃ μούζμουλες καὶ κουρκέτα, φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸν ξεμαύλιζε, καθὼς ἔλεγον ἡ γειτόνισσαις, γιὰ νὰ τῆς κουβαλῇ τὴ ζάχαρι καὶ τὸν καφὲ μὲ τῇς σακκοῦλες.

Τὴν νύκτα ἔπερνε μπράτσο τὰς φιλινάδας της καὶ ἔβγαινε περίπατο εἰς τὰ μάρμαρα τοῦ Μαλακατὲ—μικρὰν πλατεῖαν πλήρη ἀκατεργάστων μαρμαρίνων πλακῶν,—ἢ καὶ εἰς τὰ χωράφια τοῦ *Σχιστοῦ*, ὡς ἐκάλουν τότε τὸν μικρὸν ὑπὸ τὸν Λυκαβηττὸν λοφίσκον, καὶ ἐκεῖ ἔκοπτε ἐξ ἐπίτηδες τὸν δρόμον τῶν διαβατῶν.

Οἱ γονεῖς της, ἐπειδὴ πλέον εἶχε μεγαλώσει καὶ ἐγύρευε φιρὶ φιρὶ τὴν πανδρειά, ἠθέλησαν νὰ τὴν ὑπανδρεύσουν, μ' ἕνα παπουτσῆ, νέον ἔχοντα μέλλον, ἀλλὰ αὐτὴ, δὲν τὸν ἤθελε, διότι εἶχε τὸ 'μμάτι της ριχμένο εἰς ἕνα δεκανέα . . .—ἔχαιρον τότε οἱ στρατιωτικοὶ ἐν γένει παρὰ ταῖς γυναιξὶ τὰ πρωτεῖα—καὶ μ' ἕνα φοιτητὴ, πλουσιόπαιδο Ἀνατολίτου.

να, εἰς τὴν Περιστέραν, περιοριζόμενοι ἀκριβῶς εἰς τὴν μέσην, μηδ' ἐξαπλούμενοι κάτωθεν αὐτῆς, συγκεντροῦσι τὴν ἐντύπωσιν ἀποκλειστικῆς εἰκόνος κλέφτικης λεβεντιᾶς, καὶ ὅταν λευκοφορῇ καὶ ὅταν χρυσοπερβελοφορῇ καὶ φεσοφορῇ, ἐξ ἀποστάσεως ὁρατὴ γιγνομένη, ἀκόμα δύναται ἐκ τῶν ὄπισθεν νὰ ἀπατήσῃ τὸν ὀφθαλμὸν ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς δισταγμοὺς περὶ τοῦ γυναικείου ἢ τοῦ ἀνδρικοῦ της φύλου.

Στρογγυλοπρόσωπος, στρογγυλοκέφαλος, μᾶλλον λευκὴ, μὲ μαύρην κατάμαυρην κόμην, τώρα ἀκόμη ἀρχομένην νὰ ἀνασχηματίζηται διότι ἡ κοριτσίστική της, ἡ «μακρυὰ, μὲ συμπάθειο ἴσα μὲ τὰ χέριά της», εἶχεν ἐξαφανισθῇ κατὰ τὸν ἀνδρικὸν μεταμφιεσμὸν καὶ ῥιφθῇ μέσ' τ' ἀγκάθια καὶ τὰ πουρνάρια· ὀφθαλμοὺς καστανοὺς, πολὺ στρογγυλοὺς, συνήθως ἀβληχροὺς καὶ μὴ ἐκφραστικοὺς, ἀλλ' ἐν τῇ ῥοῇ τοῦ λόγου τοῦ πολεμικοῦ, ὑπὸ τὴν πίεσιν καρδίας δυνατῆς καὶ ἀναμνήσεων βίου ὀρεινοῦ, ἐν μέσῳ πείνης καὶ γυμνητεύσεως, ἐν μέσῳ κινδύνων, ἀγρυπνιῶν, μίσους τουρκοφάγου, καὶ παρατεταμένου ἀγῶνος, αἴφνης λαμπυρίζοντας, εὐρυνομένους καὶ ἀντανακλῶντας οὐρανὸν κλέφτικον, γαλανόν· ἐνῷ αἱ ὀφρῦς της λεπταὶ, λεπταὶ, ὡς μύσταξ δεκαεπταετοῦς, καὶ τοξοειδεῖς, προσλαμβάνουν τὴν καμπὴν ἀληθοῦς τόξου, ὅταν θερμαίνηται ὁμιλοῦσα ἢ καὶ στενοχωρῆται· ἐπὶ τοῦ μετώπου της τότε θολοειδοῦς δύο ὀστεάρια ἐξαίρονται, αὐτῆς συνοφρυουμένης, διαγράφοντα ἐν μέσῳ ἐλαφρὸν λακκίσκον, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ οὕτω βαθύνονται καὶ τόσον μικροὶ ὥστε ἐξαφανίζονται· αὐτὴ εἶναι ἡ στιγμὴ καθ' ἣν δύνασαι νὰ συλλάβῃς τὴν γνησίως κλέφτικη φυσιογνωμίαν της. Ἡ μύτη της μᾶλλον σιμὴ, ἐστενωμένη περὶ τὴν βάσιν καὶ ὀξεῖα δυσαρέστως περὶ τὴν ἄκραν, συνάπτεται πρὸς τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ἐξωγκωμένα, ταῦτα δὲ πάντα ἀπειλοῦσι νὰ συγκροτήσουν τὸ ὅλον τοῦ προσώπου δυσειδὲς, ὁπόταν παρεμβαῖνον ψυχολογικῶς ἱλαρὸν μειδίαμα καὶ μετ' αὐτοῦ ψυχική της ἀθωότης διακεχυμένη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπὸ τῶν χειλέων, ἀπὸ τοῦ μετώπου, παράγει τὴν φυσιογνωμίαν εἰς δειλήν τινα καὶ κλονουμένην εὐμορφίαν, ὑποστηριζομένην διαρκῶς ὑπὸ τοῦ γοήτρου ὃ γεννᾷ ἡ γνῶσις τοῦ ὀρεινοῦ τῆς κόρης παρελθόντος, τὸ θάρρος καὶ ἡ μεγαλοψυχία ἣν ἀποπνέει καὶ ἡ θερμότης τοῦ ὡς τολμηροῦ ῥύακος ἐξερχομένου πολεμικοῦ της λόγου. Ὁ λαιμός της, ὑπόλευκος ἐν συναφείᾳ μὲ τὸ ἡλιοκαές της πρόσωπον καὶ διαγραμμιζόμενος ὑπὸ πτυχῶν, ἀποκεκαλυμμένος δὲ καὶ οἱονεὶ παρὰ πολὺ καὶ ἄφθονος εἰς πρώτην ἀντίληψιν, προεκτείνεται εἰς πλακόστρωτον κόλπον, ὅστις θὰ ἐβοήθησε πολὺ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς Περιστέρας ἀπὸ τσούπας εἰς πρωτοπαλλήκαρον. Αἱ χεῖρές της μικραὶ, παχουλαὶ, ἀληθοῦς μικρούλας, καὶ οἱ πόδες της τῆς αὐτῆς ἀναλογίας καὶ μικροκαμωμένοι.

Ὕστερον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι εὔμορφη ἡ ἡρωΐς μας δὲν εἶναι ἄσχημη· εἶναι πρωτότυπος· εἶναι Περιστέρα.

Γ'.

Καὶ τώρα πάλιν ἀφινόμεθα εἰς τὸ κελαρύζον ῥεῦμα τῆς πτερωτῆς ὁμιλίας της, συλλεγομένης ἐκ τοῦ θύμου καὶ τῆς αὔρας καὶ τῶν πουρναριῶν καὶ τῶν λόφων καὶ τῶν βουνῶν, τὰ ὁποῖα δυώμισυ ἔτη διῆλθε, ζήσασα ὁλόκληρον βίον μεταμορφωμένη εἰς παλληκάρι, δύωμισυ ἔτη ὑπὸ τὸν ἀδελφόν της καὶ ἱκανοὺς μῆνας ὡς ἀρχηγὸς, ὡς καπετάνιος, λησμονήσασα σχεδὸν τὸ φῦλόν της, καὶ ὑποστᾶσα βεβαίως φυσιολογικὴν καὶ ψυχολογικὴν ἀλλοίωσιν, ὥστε καὶ φωνὴν ἀνδρικὴν νὰ προσκτήσηται καὶ τρόπον καὶ βάδισμα καὶ νοῦν, καὶ ἴσως ἴσως νὰ παρεμποδίσῃ τὴν θηλυκὴν ἀνάπτυξιν ἥτις κυρίως εἰς τὰ βορειότερα κλίματα, ὡς τὸ τῆς Μακεδονίας, μετὰ τὸ 15ον ἔτος ἄρχεται ἐκχεομένη εἰς συμπλήρωσιν καὶ ἐξόγκωσιν καὶ θέρμανσιν καὶ τὴν ἀόριστον ἀνησυχίαν τὴν χωρί-

---

Ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τῆς ὑπανδρείας της ἡ μάνα της τὴν ἀπεκάλεσε *ξεπαρμένη*, παρατσοῦκλι τὸ ὁποῖον τῆς ἔμεινε.

Ἂν καὶ ἦτο τόσο μεγάλη, οὐδὲν ἧττον ἔπαιζε μὲ τὰ κορίτσα τῆς γειτονιᾶς καὶ τοὺς νέους τὸν κρυφτὸ καὶ τὴν τυφλομύγα κατὰ τὰς Κυριακάς.

Τὸ εἶχε παρακάμει, τὸ εἶχε παραξυλώσει, δὲν εἶχε συμμαζεμὸ μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτά της τὰ καμώματα.

Ὁ ἀδελφός της, νέος ζωηρὸς, τῆς εἶχε δόσει ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, ἔκαμε τὸν μποῦφο, 'πῶς δὲν καταλαβαίνει τίποτα, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μαζεύωνται εἰς τὸ σπίτι των τὰ κορίτσα τῆς γειτονιᾶς καὶ ζαχαρώνῃ μ' αὐτά.

Ἦτο δηλαδὴ ζαμπαρᾶς.

Κἄποτε τὴν ἔπιαναν στὴ μπόρτα τὰ μεσάνυκτα ποῦ ἔκαμε ραντεβοῦ μὲ κἄτι σπαθάτους ἢ μὲ κἀνένα φοιτητὴ, φίλον τοῦ ἀδελφοῦ της.

Μὲ τὴν μάννα της ἐγκρίνιαζε αἰωνίως.

Ἦτο αὕτη αὐστηρὸν γραΐδιον καὶ ἀρχαῖον τῶν ἡμερῶν. Γνησία Ἀθηναία, μὲ τὸ σκοῦρο φεσάκι της καὶ τὸ ἐπίσης σκοῦρο μαντύλι τῆς κεφαλῆς, τὸ κλαδωτό.

Μιὰ φορὰ, καθήμενος εἰς τὸ παράθυρον μου, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἦτο τὸ ἰδικό της, ἤκουσα τὸν ἑξῆς διάλογον μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μητρός της, ἥτις τῆς ἔλεγε :

— Ἔγινες κοτζὰμ γυναῖκα μὲ μιὰ ὀκὰ βυζιὰ, ποῦ ἂν ἤσουνα παντρεμμένη θὰ εἶχες δέκα παιδιὰ, καὶ γνῶσι δὲν ἔβαλες ἀκόμη. Ξεπαρμένη ! Θὰ μᾶς φέρῃς καμμιὰ ὥρα φουρτοῦνα στὸ κεφάλι. Ἄλλη δουλειὰ δὲν κάνεις παρὰ ποῦδρες στὰ μοῦτρα, καὶ κόκκινο στὰ 'χείλη. Φριζὲ, καὶ λουλουδάκια στὴ μπόλκα. Κι' ἂς βαροῦν τὰ τούμπανα σ' ὅλη τὴ Νεάπολι. Ποιὸς εἶνε στὴ μπόρτα τὴ νύχτα ; Ἡ Ἑλένη. Ποιὸς κουβεντιάζει μὲ ξένους ἀνθρώπους ; Ἡ Ἑλένη. Ποιὰ ῥίχνει ῥαβασάκια ; Ἡ Ἑλένη. Οὔ, ποῦ νὰ μὴ ἔσωνα νὰ σὲ γεννήσω, τέτοια γένα ποῦ ἔκαμα. Ἂμ δὲν ἔκανα καλλίτερα ἕνα κουβάρι κλωστὴ νὰ μπαλώνω καὶ τὰ ῥοῦχά μας, ἕνα φεΐδι νὰ πάρῃ τὰ βουνὰ, παρὰ ποῦ βρέθηκα νὰ γεννήσω ἐσένα, γιὰ τῆς ἁμαρτίαις μου.

Ἡ δὲ Ἑλένη πρὸς ἀπάντησιν ἔλεγε :

— Ὅλοι μ' ἐμένα τὰ βάλατε, ποῦ μὴ εἶχα σώσῃ. Ὅλα τὰ στραβὰ ψωμιὰ ἐγὼ τὰ κάμω. Ἐγὼ βγάζω ὅλης τῆς γειτονιᾶς τὰ 'μμάτια. Νὰ στραβωθοῦν νὰ μὴ μὲ βλέπουν. Δὲν κυττάζουν τῆς κόραις των, μόνο ἐμένα. Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ πάρω κάμμιὰ 'μέρα τὰ 'μμάτια καὶ νὰ πάω ὅπου μὲ βγάλῃ ἡ στράτα. Ἡ Φανιὼ ἔκανε καινούργιο φουστάνι, κ' ἐμένα κοντεύει νὰ λυώσῃ ἀπάνω μου. Αὐτὴ τὴ μπόλκα τὴν ἔχω ἕνα χρόνο. Παντρεύτηκαν ἡ πιὸ μικρότεραις ἀπὸ 'μὲ, κ' ἐγὼ κάθομαι ἔτσι.

— Νὰ δὰ, ποῦ ἔχεις καὶ τόλμη νὰ 'μιλᾷς γιὰ παντρειά. Ἕνας καὶ δυὸ ἕως τόρα σὲ γύρεψαν ; Ἀλλὰ ὁ ἕνας σοῦ βρωμᾶ καὶ ὁ ἄλλος σοῦ μυρίζει. Μοῦ θέλεις σουρτὸ σπαθί. Ἂς μὲ 'λὲν κυρὰ σπαθίνα, κι' ἂς ψωφῶ ἀπὸ τὴν πεῖνα. Χαῖρι καὶ προκοπὴ νὰ μὴ 'δῇς. Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς, ὅπως μοὔχῃς καμμένο τὸ χείλη μου, νὰ καῇ ζουσαν τὴν ὥριμον κόρην ἀπὸ τῆς τρελλῆς παιδὸς καὶ τῆς ζωηρᾶς μείρακος.

Τὰς διηγήσεις της θὰ τὰς ἐκθέσωμεν ὅπως τὰς ἠκούσαμεν, φύρδην μίγδην, χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος, χωρὶς γεωγραφικὴν οὔτε χρονολογικὴν ἀκρίβειαν· τὰ δύωμιση ἔτη δι' αὐτὴν δὲν ἔχουν σταθμούς, δὲν ἔχουν ὅρια· εἶναι ὡς μία μακρὰ συνεχὴς ἡμέρα καὶ μία μακρὰ συνεχὴς νὺξ πλήρης παρατεταμένης πάλης, φευγιοῦ, κυνηγητοῦ, κρυψήματος, βαρυμάτων, καρδιοσωμοῦ, χοροῦ, τραγουδιῶν, σφαχτῶν, κρασιοῦ, ἀγρυπνιῶν, κτυπημάτων.

*
* *

Κάθε δέκα μέραις ἡσυχία δὲν εἴχαμε. Μέρα νύχτα στὰ βουνά. Ὅταν βρίσκαμε ψωμὶ, τρώγαμε, ὅταν δὲν βρίσκαμε, περνούσαμε μὲ τὰ πλατανόφυλλα, τρεῖς μέραις καμμιὰ φορὰ θεονήστικοι. Στρατὸς καὶ στρατός. Πολεμούσαμε καὶ μ' ἑκατό· πολεμούσαμε καὶ μὲ τρακόσους· καὶ μὲ τετρακόσους.

Μία μέρα σ' ἕνα βουνὸ ἀπάνου τὸ καραοῦλι ἀποκοιμήθηκε. Ἀπὸ μακρυὰ εἴδαμε νἄρχεται ἀσκέρι. Ὅλο Ἀρβανίταις. Ἀσημικὰ ἐμεῖς, ἀσημικὰ ἐκεῖνοι. Τοὺς πήραμε γιὰ δικούς μας. Τοὺς σφύριξα κλέφτικα. Κ' ἀρχίσαμε τὴν κουβέντα.

— Χὰ, βρὲ, ποιοὶ εἰσάστανε;

— Ἐμεῖς ἐπαναστάταις.

— Κ' ἐμεῖς ἐπαναστάταις!

— Μπέσα γιὰ μπέσα.

Ὡς ποῦ πλησιάσαμε καὶ ἀρχίζουν αὐτοί, ἀδειάζουν μιὰ μπαταρία κατεπάνω μας. Τοὺς νιώσαμε πῶς ἤσανε Τοῦρκοι, ἀρχίζουμε φωτιά. Σημαδεύω ἕνα καὶ πάρτον κάτω τὸν Ἀρβανίτη. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα θὰ μὲ πιάνανε ζωντανό. Μὲ τὸ σπαθί μου ἄνοιξα δρόμο. Τὰ μανίκια μου ἐξεσφαγίασαν. Γίνηκαν κομμάτια ἀπὸ τὰ βόλια· μὰ ἀπὸ κρέας τίποτα. Ὡς ποῦ βρέθηκα σὲ μιὰ ῥεματαριά. Σ' ἕνα λάκκο μέσα. Ὡς τὸ λαιμὸ μέσα στὸ νερό. Βγῆκα ἀπὸ τὸ λάκο. Περπάτησα πολὺ, πολύ. Δεξιὰ, ζερβιὰ, κἄτι λυκότρυπες.

Εἴχαμε καβοῦλι *(τόπον συναντήσεως)* ν' ἀνταμωθοῦμε· μὰ δὲν εὕρισκα τὰ συντρόφια μου. Τρεῖς μέραις καὶ τρεῖς νύχταις περπάταγα μονάχος μέσ' τοὺς λόγγους. Ὡς ποῦ ηὗρα ἕνα τσομπάνη, μέσα σὲ μιὰ καλύβα.

Τί εὔμορφα ποῦ διηγεῖται τὴν συνάντησίν της μὲ τὸν τσομπάνη, εἰς τὸν ὁποῖον ἐννοοῦσε νὰ ἐπιβάλῃ τρόμον, πρῶτον διὰ νὰ μὴ τὴν προδώσῃ—διότι αὐτοὶ οἱ τσομπαναραῖοι προδίδουν σ' τὰ γιερὰ— κ' ἔπειτα νὰ τῆς φέρῃ κἄτι νὰ φάγῃ. Καὶ τί εὔμορφα κοροϊδεύει τὴν ὑγρὰν ὡς ὀῤῥὸν γάλακτος λιάπικη προφορὰν τῶν ποιμένων.

— Χὰ βρὲ τσομπάνη, μπὰς καὶ φανῆκαν ἀπ' ἐδῶ κλέφταις;

— Ἂν φάνικαν κλιέφταις;

— Ποιὸς καπετάνος τουφεκόντανε;

— Ἂμ ἄκουσα πῶς βάριεσαν τὸ Σπανοβαγγέλη!

Σπανοβαγγέλης ἦτο αὐτή.

Οἱ λύκοι οὐρλιοῦντο. Νὰ μὴ δῇς τὸν ἐχθρό σου σὲ μιὰ τέτοια ἀράδα! Χιόνι, κακὸ, κρύο. Ἐκεῖ ποῦ τίναζε τὸ χιόνι ἀπ' τὰ ἀγκάθια, νὰ, ὤπ, ὤπ, ἕνα ζαρκάδι. Ξετινάχθηκα σ' τὸ ποδάρι. Φοβήθηκα μὴν ἤτανε λύκος.

— Ἆ! μωρὲ, ἐσεῖς εἶσθε ποῦ χαλνάτε τοὺς ἐπαναστάταις.

— Ὄχι, κὺρ καπετάνιο, ἐμεῖς εἴμαστε φτωχοί, καλιοὶ ἀθρῶποι!

Καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ διάφορα ὀνόματα ἐπαναστατῶν, διὰ νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ φόβον, ἕως ὅτου κατώρθωσε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τῆς φέρῃ σφαχτὰ, ἐνῷ αὐτὴ ἔμεινε μόνη.

*
* *

Καὶ τοιουτοτρόπως διότι δὲν δύναται νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ἀναμνήσεις της 'μπορεῖ νὰ διηγῆται ἐπὶ

ἡ καρδοῦλά σου.

— Ἔννοια σου, καὶ δὲν ἀκούει ὁ Θεὸς τῆς κατάρες σου, εἶνε πολὺ 'ψηλά.

— Κατάρες γονέων, ὀργὴ θεοῦ.

— Πρίτσ!

— Ἄχ, ποῦ νὰ μὴ φθάσῃ νὰ σὲ βρῇ τὸ βράδυ. Τὸ σάββανό σου νὰ κόφτω καὶ νὰ σὲ μοιρολογῶ.

— Ἄειντε, γεροξεκουτιάρα, ξεμωραμένη, λαδικό. Φαφοῦτρα, ποῦ πλέον δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται.

— Ὅπως 'βρίζεις τὴ μάνα ποῦ σὲ γένναγε, ἔτσι νὰ σὲ 'βρίσουν καὶ τὰ παιδιά σου.

— Ἂν κάνω τέτοια παιδιὰ, σὰν τὰ δικά σου, καλὰ νὰ μοῦ κάμουν.

— Καὶ ποιὰ εἶνε τὰ παιδιά μου; Δὲν εἶσαι καὶ σύ; Κακοαναθρεμμένη. Στοματοῦ.

—Τέτοια ἀνατροφὴ ποῦ μοῦ δόσατε, τέτοια σᾶς κάνω.

— Νὰ μὴ τὄχῃ ἡ κοῦτρα.

— Ἐξέρω 'γώ, νὰ φυλάξω τὸν ἑαυτό μου καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη, καὶ συμβουλὴ δὲν θέλω.

— Ὁ διάβολος ἔχει πολλὰ ποδάρια.

— Δὲν βλέπεις ἡ Ἀφροδίτη, τί ἔπαθε, ποῦ κάθε μέρα μαλλιοκουβαργιάζεται μὲ τὸν ἀντικρυνό μας. Ἢ ἐκεῖνος δὲν εἶνε ἄνδρας;

— Ἂς τὴν καμαρώνουν ποῦ τὴν ἔχουν. Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ γίνεσαι τὸ κακὸ παράδειγμα.

— Ναὶ, γιατὶ θὰ μοῦ κοπῇ ἡ τύχη. Ὅποιος θέλει, ἂς μὲ πάρῃ, κανένα δὲν θὰ παρακαλέσω.

— Πολὺ ψηλὰ ἔχεις σηκωμένη τὴ μύτη καὶ θὰ σοῦ τὴν κατεβάσῃ ὁ Θεός. Δὲν βλέπεις; Κοντεύομε νὰ σὲ βάλωμε στὸ ράφι. Τόρα ὁ κόσμος δὲν τηράζει 'μορφιαῖς. Θέλει νοικοκυρωσύνη. Φρονιμάδα καὶ νεότης.

— Ἔχω ἡλικίαν.

— Τὸ νινί! Οὐὰ, οὐά. Θέλεις τζιτζί. Νὰ σοῦ πάρωμε καὶ ἕνα καροτσάκι νὰ κάνῃς στράτα; Στράτα τὸ νινὶ, στράτα, στράτα.

— Ἔτσι μοὔρχεται νὰ σηκώσω τὸ χέρι μου, νὰ σοῦ δώσω μιὰ, νὰ σοῦ 'βγάλω τὰ δυὸ δόντια ποῦ σοὔμειναν.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα κατῆλθε καὶ κάθισε στὴ μπόρτα, γιὰ τὸ γινάτι τῆς μάνας της.

Ὡς παρατηρεῖτε, ἡ ἀνατροφὴ τῆς γειτόνισσας μου Ἑλένης ἀπεῖχε πολὺ τῆς λεπτῆς λεγομένης.

Ἦτο τρελλεκόριτσο.

Ἐπανέρχομαι ὅπου εἴμεθα.

Ἡ Ἑλένη, λαβοῦσα τὸν βραχίονά μου, προσεκολλήθη εἰς τὸ πλευρό μου ἀνασπάστως καὶ μ' ἔσυρε πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρὶς νὰ θέλω.

— Ἄκουσε, Ἑλένη τῆς εἶπα, ἀνθιστάμενος, αὐτὸ δὲν εἶνε τρόπος. Μὲ βλάπτεις. Νὰ πᾶν ὅλοι κ' ἐγὼ νὰ μὴν ἦμαι. Ὄχι, εἶνε ἀδύνατον. Θὰ πάω.

— Κ' ἐμένα;

— Δὲν ξέρω . . . Ἔμπα σὲ μιὰ ἅμαξα καὶ πήγαινε.

— Καὶ μ' ἐμπιστεύεσαι σ' ἕνα ἁμαξηλάτη;

ὥρας, ἐπὶ ἡμέρας, βάλλουσα τὸ ἕνα πόδι ἐπὶ τοῦ ἄλλου, συνήθεια, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε κατὰ τὸν μακρόν της κλέφτικον βίον καὶ ἀκουμβοῦσα σταθερῶς ἐπὶ τῆς καρέγλας, χωρὶς χειρονομίας, χωρὶς ζωηρὰς κινήσεις, ἀλλὰ μόνον μὲ παραλλαγὰς θέρμης καὶ ζωηρότητος τῆς φυσιογνωμίας της καὶ κἄποτε προβάλλουσα τὸ στῆθός της—τὸ ἀνδρικόν της στῆθος πρὸς τὰ ἐμπρός. Καταντᾷ λοιπὸν ἀτελείωτη, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὅλη πόλεμος, ὅλη πυρίτις, πετῶσα καὶ αὐτὴ ἐν τῇ ἀεννάῳ ἀφηγήσει της ὡς ἀληθὲς ζαρκάδι ἀπὸ τὸν Ἔλυμπο, ποῦ ἀντάμωσε τὸν Παποῦ Καλόγερο 'σ' τ' Ἄγραφα, ὅπου μπλατσιάσθηκε μ' ἄλλους καπιταναίους.

ΤΣΙΤΣΙΚΛΗΣ.

Κυρία Εἰσαγγελία! Φθάνει ὅσο κοιμήθηκες. Δὲν γνωρίζω μὲ ποίους συγκοιμᾶσαι, ἀλλὰ μπορεῖς ἐπὶ τέλους νὰ ἐξυπνίσῃς!

Οὐδεὶς πλέον πιστεύει, οὔτε αὐτὸς ὁ διευθυντὴς τοῦ *Ξενοδοχείου Ἀθηνῶν*, ὅτι ὁ Τσιτσικλῆς ἔπεσεν ἐκ τοῦ παραθύρου βγάζων τὸ ὑπόδημά του καὶ ἐφονεύθη.

Ἀκούομεν ὅτι ἐταριχεύθη ὁ νεκρός του ὑπὸ τοῦ κ. Ζωχιοῦ. Πρὶν ταριχευθῇ, ἔπρεπε νὰ γίνῃ νεκροψία συστηματική, καὶ ὄχι γουζαρισμοὶ τοῦ κ. Γούζαρη.

Ὑπάρχουν δι' ἀνάκρισιν πολλὰ πρόσωπα. Σχηματίζονται ὑποθέσεις αὐτοκτονίας ἢ δολοφονίας.

Θὰ ἐπανέλθωμεν εὐρύτερον.

Πιστεύομεν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀπαίσιον γεγονὸς νὰ ὁδηγηθῇ εἰς χεῖρας τῆς Ἀνακρίσεως.

— Μάλιστα. Εἶνε τίμιοι ἄνθρωποι.

— Μὰ, εἶνε νύχτα.

— Σοῦ ἐγκυοῦμαι.

— Αἲ, τότε λοιπὸν, ἐμπρός. Θὰ ἔλθω κ' ἐγὼ 'στὴ διαδήλωσι.

— Μάλιστα. Πᾶμε.

Βήματι ταχεῖ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Οἱ φοιτηταὶ μετὰ πλήθους λαοῦ λαμπαδηφοροῦντες ἔφερον ἐντὸς τριῶν ἀμαξῶν τὰς εἰκόνας τοῦ Γαριβάλδη ἀνθοστεφεῖς, καὶ μετὰ ζητωκραυγῶν ἔβαινον πρὸς τὰ ἀνάκτορα, τελοῦντες διαδήλωσιν διὰ τὰς νίκας αὐτοῦ.

Ἅπασα ἡ ὁδὸς ἐφωτίζετο διὰ βεγγαλικῶν φώτων, δι' ἀνθέων δὲ ἔραινον τὴν τῶν φοιτητῶν πορείαν αἱ γυναῖκες ἐκ τῶν ἐξωστῶν.

Φθὰς ἐκεῖ μετὰ τῆς Ἑλένης συναντῶ ἐκ τῶν γνωρίμων πρῶτον τὸν Ῥάλλην τὸν νῦν ὑπουργὸν, ὅστις μόλις ἰδών με ἐπλησίασε καὶ ὑπεψιθύρισεν εἰς τ' αὐτί μου.

— Μωρὲ, ποῦ τὴ πᾶς;

— Σούτ. Εἶνε ἀδελφή μου.

— Ὦ διάολε, τὴν ἔπαθα.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]

Παληάνθρωπος.

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ

Κύριον «Μὴ Χάνεσαι».

Ἐπῆγα γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ πανηγύρι τῶν κυρίων ὑποδηματοποιῶν. Τὸ εἶδα. Ὅλοι μεθυσμένοι ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Παππαδημήτρης τῆς Ῥόμβης, ὅστις ἔσυρε τὸν συρτὸ ψάλλων, οὐχὶ πλέον παππαδίστικα, τὸ *Ἔρη—ἔρη—νοῦλά μου.* Ἕνα δουλικὸ νοστιμοκαμωμένο ἦτο ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ἐπιθεωρήσεως. Ἔβγαλαν λόγους, ἔπαιξαν γροθιαῖς, εἶχον βιολιὰ, ἀμάξας, καὶ ἔφυγαν μεθυσμένοι. Ἐν συντομίᾳ ἐγένετο ἐκεῖ τοῦ Κουτρούλη τὸ πανηγύρι, τὸ ὁποῖον ἐν λεπτολογίᾳ θὰ σᾶς τὸ περιγράψω μεθαύριον, διότι σήμερον εἶμαι ἀκόμη μεθυσμένος. Ἔχει πολλὰ περίεργα Θὰ γελάσῃς.

Παληάνθρωπος.

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ.

Τὰ νέα τῆς Αἰγύπτου διαβάζω ὁλοένα,
καὶ λέω: νὰ 'μποροῦσε νὰ γίνῃ κἄτι τί,
νὰ λάμψουνε 'στὸν ἥλιο σπαθιὰ ξεγυμνωμένα,
καὶ νἄβγουνε τῶν Ἄγγλων καὶ Γάλλων οἱ στρατοί.
Νὰ ἔλθουν ἄνω κάτω μὲ μιὰ οἱ Εὐρωπαῖοι,
Τοῦρκοι, Ῥωμηοὶ, Φελλάχοι, τσιφούτηδες Ἑβραῖοι.

Ὁ Ἀραμπῆ τὸν Τοῦρκο Χεδίβη νὰ σκοτώσῃ,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς κι' οἱ ἄλλοι ἀντάρται νὰ σφαγοῦν,
Ἐγγλέζος, Γάλλος, Τοῦρκος, κανεὶς νὰ μὴ γλυτώσῃ,
νὰ πέσουν μὲς 'στὸ Νεῖλο καὶ νὰ σκυλοπνιγοῦν.
Πῶς νὰ σᾶς 'πῶ! νὰ γίνῃ ἀλλόκοτη ἀντάρα,
σὰν ἀπ' αὐτὸ, σὰν τρέλλα, σὰν ξαφνικὴ τρομάρα.

Ἤγουν μὲ ἄλλα λόγια ὁ κόσμος ν' **ἀπαυτώσῃ**,
ἀπ' τὸ πολὺ τὸ αἷμα νὰ γίνουν δέκα Νεῖλοι,
τὴν πονηρὴ οὐρά του ὁ Σατανᾶς νὰ χώσῃ,
οἱ Φράγκοι νὰ τὰ χάσουν καὶ τοῦ Χαμὶτ ἡ Πύλη,
καὶ δίχως νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς καὶ νὰ προσμένῃ,
ἡ Αἴγυπτος—ὢ θαῦμα!—**Ἑλληνικὴ** νὰ γένῃ.

Καμμιὰ φορὰ ποῦ ξέρεις ἡ τύχη πῶς τὰ φέρνει!
θαρρεῖτε τέτοιο θαῦμα πῶς δὲν 'μπορεῖ νὰ γίνῃ,
γιὰ τὸν Ῥωμηὸ πρὸ πάντων, ποῦ ἔμαθε νὰ πέρνῃ
τὸν ἕνα κι' ἄλλο τόπο μὲ ὅλη τὴν εἰρήνη;
Ἀπ' τὸ Ῥωμηὸ δὲν εἶναι πιὸ τυχερὸς κανένας...
ἡ τύχη του τὸν σπρώχνει σὲ κατακτήσεις ξένας.

Ὁ Μπούμπουλης μονάχα 'λιγάκι θὰ θυμώσῃ,
γιατὶ δὲν θἄναι μέσα σ' αὐτὸ τὸ *πατιρντί*...
Ὦ! πόσαις βάρκαις πάλι 'μποροῦσε ν' ἀρματώσῃ,
Ὦ! τί δουλειαῖς μὲ φούνταις, τορπίλλαις καὶ βροντή!
Καὶ ὅμως τέτοια ὥρα ἀκίνητη νὰ στέκῃ
αὐτὴ ἡ τρικυμία, αὐτὸ τ' ἀστροπελέκι!

Τὸ ζήτημα ἀμέσως θὰ ἄλλαζε καὶ φάσι,
θὰ 'πήγαινε ἡ καθε φυλὴ κατὰ διαβόλου,
κι' ἀπὸ τὰ δυὼ του πόδια 'μποροῦσε νὰ κρεμάσῃ
τὸν Ἀραμπῆ 'στὴν πλώρη τοῦ φοβεροῦ του στόλου.
Ἂν ἄφινε ὁ Ῥοῦφος ἐκεῖνο τὸ δελφίνι,
'στὴ θάλασσα τοῦ Νείλου τί ἤθελε νὰ γίνῃ!

Souris.